

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Arkrast, s. r. o.**, se sídlem Na Výšinách 900/8, Praha 7 (dříve Křižíkova 180/28, Praha 8), IČ 27893405, zast. Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem, se sídlem Ječná 548/7, Praha 2, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Horní nám. 103/2, Opava (původně: Ministerstvo práce a sociálních věcí), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 29. 9. 2011 č.j. 2011/37717-421

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 29. 9. 2011 č.j. 2011/37717-421 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.800,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Pavla Čížinského, advokáta.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 29. 9. 2011 č.j. 2011/37717-42, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce v České Lípě (dále jen úřad práce) ze dne 23. 3. 2011 č.j. 518/11/CL sp.zn. 1-11-CL a toto rozhodnutí potvrzeno. Citovaným rozhodnutím úřad práce uložil žalobci pokutu ve výši 30 000,- Kč za správní delikt podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, kterého se dopustil tím, že dne 14. 9. 2010 na prováděné stavby fotovoltaiické elektrárny v obci Jabloneček-Kuřivody umožnil cizinci S.K., nar. X, státní příslušnost Ruská federace, výkon nelegální práce definované v § 5 písm. e) bod 1 a 2 zákona o zaměstnanosti a současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v první žalobní námitce namítá, že nelze souhlasit se závěrem žalovaného, že předmětem činnosti právnické osoby ve smyslu § 89 zákona o zaměstnanosti je to, co právnická osoba skutečně vykonává, zatímco stav zápisu v obchodním rejstříku je irelevantní. Žalobce se domnívá, že pro stanovení předmětu činnosti právnické osoby je rozhodující zápis v obchodním rejstříku. Pokud tento zápis neodpovídá skutečnosti, může to mít následky předvídané obchodním zákoníkem. Nelze však bez dalšího dojít k názoru, že předmětem činnosti je obsah živnostenského oprávnění.

Ve druhé žalobní námitce žalobce uvádí, že nelze souhlasit se žalovaným v tom, že i společník a jednatel společnosti s ručením omezeným musí mít pro výkon práce sjednanou pracovní či jinou soukromoprávní smlouvou. Žalobce se domnívá, že takovou povinnost žádný zákon nestanoví a že člen či společník právnické osoby může pro tuto právnickou osobu pracovat právě na základě svého členského vztahu k této právnické osobě. Nejedná se totiž o závislou činnost ve smyslu zákoníku práce.

Ve třetí žalobní námitce žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že odvolací orgán nemůže stanovit, že pokuta bude uhrazena ve splátkách. Žalobce se domnívá, že správní řád nevylučuje takovou formulaci uložení pokuty.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a odůvodnění rozhodnutí úřadu práce a navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 14. 9. 2010 byla celními orgány provedena na stavbě fotovoltaické elektrárny Jabloneček-Kuřivody provedena kontrola zaměstnávání cizinců podle § 126 odst. 4 zákona o zaměstnanosti. Při této kontrole bylo zjištěno, že zde vykonává pracovní činnost (stavební práce) cizinec S.V.K. Na místě kontroly byl s tímto cizincem sepsán protokol o podaném vysvětlení, ve kterém uvedl, že na stavbě pracuje od konce dubna tohoto roku jako stavební dělník, má živnostenský list a pracuje na základě smlouvy o dílo pro firmu VINEXSTAV. Na práci vystavuje fakturu vždy na konci měsíce, v České republice má povolen dlouhodobý pobyt. Následně byly celnímu úřadu předloženy faktury, které vystavil žalobce za srpen 2010 za provedené pomocné práce na předmětné stavbě a dále objednávka těchto prací. Z výpisu z živnostenského rejstříku bylo zjištěno, že žalobce má živnostenské oprávnění pro „přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti“.

Na základě těchto zjištění úřad práce opatřením ze dne 12. 1. 2011 zahájil správní řízení. Jako podklady, které budou sloužit pro rozhodnutí ve věci, úřad práce uvedl kromě shora uvedených listin také výpis z obchodního rejstříku žalobce, ze kterého vyplývá jako jeho předmět podnikání jednak pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor a dále výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona.

Žalobce ve vyjádření k zahájenému řízení uvedl, že celá věc vznikla v důsledku neznalosti a orientace v právních předpisech upravujících zaměstnávání cizinců, respektive v jejich výkladu ze strany příslušných orgánů. V předmětnou dobu předmětem činnosti žalobce nebyla stavební činnost. Proto nebyla plněním úkolu vyplývajících z předmětu činnosti žalobce a teprve od 20. 10. 2010 byla do Obchodního rejstříku zapsána jako předmět činnosti výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona. Z tohoto důvodu se žalobce domníval, že se na něj ust. § 89 zákona o zaměstnanosti nevztahuje.

Rozhodnutím úřadu práce ze dne 23. 3. 2011 č.j. 518/11/CL sp.zn. 1-11-CL byla žalobci podle ust. § 140 odst. 4 písm. e) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč za správní delikt podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustil tím, že dne 14. 9. 2010 na prováděné stavbě fotovoltaické elektrárny umožnil uvedenému cizinci výkon nelegální práce definované v § 5 písm. e) bod 1 a 2 zákona o zaměstnanosti. V odůvodnění tohoto rozhodnutí úřad práce uvedl, že v daném případě se jedná o nelegální zaměstnávání, které má negativní dopad do pracovněprávních vztahů a do sociálních oblastí. Jedná se o jev s vysokou společenskou nebezpečností. Pro výkon nelegální práci je nepodstatné, jak dlouho je tato vykonávána. Zákon o zaměstnanosti nestanoví minimální dobu, po kterou musí k výkonu nelegální práce docházet. Nelegální prací je i výkon práce nepravidelný či zcela ojedinělý, trvající třeba po dobu jednoho dne či krátkého časového úseku. Stejně tak není podstatné, zda byla provedená činnost vykonávaná dobrovolně a bez nároku na odměnu. V daném případě cizinec vykonával pracovní činnost (stavební práce) bez platného povolení k zaměstnání a mezi žalobcem a cizincem nebyla v době kontroly prokazatelně uzavřena žádná pracovní smlouva ani jiná smlouva na druh práce stavební činnost a předmětný cizinec jako fyzická osoba neměl platné živnostenské oprávnění k provádění této činnosti. Cizinec prováděl osobní výkon stavebních prací v pracovním oděvu na pracovišti právnické osoby a na její příkaz a odpovědnost. V tomto případě se jedná o závislou práci, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, a kterou je podle zákoníku práce možno vykonávat výlučně v pracovněprávních vztazích. Namítaný rozpor mezi zápisem v obchodním rejstříku a vydaným živnostenským oprávněním nemá vliv na výše uvedený závěr, že došlo ke spáchání správního deliktu.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí blanketní odvolání, které následně doplnil tak, že podle jeho názoru se žalobce dopustil omylu v důsledku neznalosti právních předpisů. Žalobce žádal, aby odvolací orgán přezkoumal, zda výklad pojmu „plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti“, který učinil prvoinstanční orgán, je v souladu se zákonem, tedy zda je pro výklad tohoto pojmu relevantní nejen zápis v obchodním rejstříku, nýbrž též zápis v rejstříku živnostenského podnikání. Dále žalobce žádá o přezkoumání toho, zda se dopustil umožnění výkonu nelegální práce nejen dle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, nýbrž také dle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti. Prvoinstanční rozhodnutí totiž došlo k názoru, že se jedná o výkon závislé činnosti a že k výkonu této práce měla být uzavřena smlouva. Rozhodnutí však opomíjí skutečnost, že předmětný cizinec byl jednak jednatelem, jednak i společníkem žalobce, přičemž například z ust. § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů jasně vyplývá, že ne všechna práce, kterou společníci obchodních společností pro tuto společnost vykonávají, musí být nutně závislou činností. Závěrem žalobce uvedl, že zejména žádá odvolací orgán, aby změnil rozhodnutí o uložení pokuty tak, že povolí úhradu této pokuty ve splátkách, neboť žalobce v současné době nedisponuje prostředky, aby mohl celou prvoinstančním orgánem uloženou pokutu bezodkladně uhradit.

O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 29. 9. 2011 č.j. 2011/37717-421, a to tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí úřadu práce potvrzeno. K jednotlivým odvolacím námitkám uvedl odvolací orgán následující:

Pokud jde o výklad pojmu „plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti“, konstatoval odvolací orgán, že pro posouzení otázky, zda byl odvolatelem správní delikt umožnění výkonu nelegální práce jmenovanému cizinci spáchán, je zcela bez významu, že žalobce, ač měl živnostenské oprávnění na „přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti“, nesplnil svoji zákonnou povinnost zapsat tento předmět

činnosti i do rejstříku obchodního. Směrodatným je, že plnění úkolů vyplývá z faktického předmětu činnosti odvolatele coby právnické osoby. Zákon o zaměstnanosti pro naplnění skutkové podstaty umožnění výkonu nelegální práce nevyžaduje, aby právnickou osobou fakticky vykonávaná činnost na základě živnostenského oprávnění byla v souladu s obchodním zákoníkem uvedena i v obchodním rejstříku. Pokud cizinec na předmětné stavbě prováděl stavební práce pro žalobce a byl jednatelem a společníkem žalobce, plnil úkoly vyplývající z předmětu činnosti žalobce a měl proto v souladu s ust. § 89 disponovat povolením k zaměstnání. Takové povolení však nebylo příslušnému cizinci vydáno.

Odvolací orgán uvedl, že mu není zcela zřejmá námitka žalobce, že ne všechna práce, kterou společníci obchodních společností pro tuto společnost vykonávají, musí být nutně závislou činností. Cizinec v daném případě prováděl pro žalobce stavební práce a neměl se žalobcem uzavřen pracovněprávní vztah ani jinou smlouvou. Nutno však podotknout, že skutková podstata umožnění výkonu nelegální práce dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti byla naplněna již tím, že cizinec nedisponoval povolením k zaměstnání, kteroužto povinnost dle ust. § 89 zákona o zaměstnanosti měl. Otázka existence pracovněprávního vztahu či jiné smlouvy mezi žalobcem a cizincem je pro posouzení spáchání správního deliktu umožnění nelegální práce okrajová. Nicméně odvolací orgán konstatoval, že žalobce byl povinen uzavřít se jmenovaným cizincem, byť tento byl společníkem i jednatelem žalobce, pracovněprávní či jiný soukromoprávní vztah, pokud pro něj jmenovaný cizinec prováděl stavební práce na předmětné fotovoltaické elektrárně.

K žádosti o povolení zaplacení pokuty ve splátkách odvolací orgán uvedl, že odkazuje odvolatele přímo na správní orgán prvního stupně, neboť odvolací orgán není oprávněn o formě výkonu rozhodnutí rozhodnout.

Vzhledem k tomu, že s účinností od 1. 1. 2012 přešla na základě čl. I bodu 87 a čl. II bodu 16 zákona č. 367/2011 Sb. a § 4 odst. 1 písm. j) bodu 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, působnost Ministerstva práce a sociálních věcí rozhodovat o odvolání ve věcech správních deliktů podle zákona o zaměstnanosti na Státní úřad inspekce práce, stal se tímto dnem Státní úřad inspekce práce procesním nástupcem žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí v soudních řízeních v uvedených věcech, jak vyplývá z § 69 soudního řádu správního, podle kterého je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. V řízení o žalobě proto soud jednal jako s žalovaným namísto Ministerstva práce a sociálních věcí se Státním úřadem inspekce práce.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

První žalobní námitka není důvodná.

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se *právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.*

Podle § 5 písm. e) bod 2 se nelegální práci rozumí mj. případy, kdy *fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu s povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání ve zvláštních případech (dále jen „zelená karta“) vydaným podle zvláštního právního předpisu nebo v rozporu s modrou kartou; to neplatí v případě převedení na jinou práci podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.*

Podle § 89 zákona o zaměstnanosti *cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Cizinec, kterému bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro vydání zelené karty nebo modré karty, může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván po dobu ode dne vydání tohoto potvrzení do ukončení řízení o jeho žádosti o vydání zelené karty nebo modré karty.*

Mezi účastníky řízení je v daném případě spor o to, zda ust. § 89 zákona o zaměstnanosti se vztahuje i na případy, kdy cizinec vykonává pro společnost s ručením omezeným jako jednatel a společník činnost, kterou nemá tato společnost uvedenou v obchodním rejstříku jako předmět své činnosti. Soud se přiklonil k výkladu, který zaujaly správní orgány, neboť tento výklad narozdíl od výkladu prezentovaného žalobcem odpovídá smyslu a účelu právní úpravy.

Účelem definice zaměstnání v ust. § 89 zákona o zaměstnanosti bylo zabránit účelovému obcházení zákona o zaměstnanosti a tam stanovených povinností pro zaměstnávání cizinců zakládáním obchodních společností a družstev a vykonáváním činností, které by jinak mohly být vykonávány v pracovním poměru, členy těchto družstev nebo společníky těchto společností. Je pak zřejmé, že toto ustanovení není možné obejít tím, že takto účelově zřízená právnická osoba nezapíše skutečný předmět své činnosti do obchodního rejstříku. Jinými slovy řečeno není důvod zvýhodnit právnickou osobu, která nedbá na to, aby údaje zapsané o ní v obchodním rejstříku odpovídaly skutečnosti, oproti osobě, která tuto svoji povinnost dodržuje. Tato úvaha vyplývá z obecně uznávané právní zásady, podle níž nikomu nemůže být ku prospěchu jeho vlastní protiprávní jednání. Soud tedy souhlasí se správními orgány v tom, že v ust. § 89 zákona o zaměstnanosti se výrazem *plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby* rozumí skutečný předmět činnosti takové právnické osoby, jak uvedly správní orgány v projednávané věci. Opačný výklad by vedl k obcházení zákona a bezdůvodnému zvýhodnění právnických osob, u nichž údaje v obchodním rejstříku neodpovídají skutečnosti.

Druhá žalobní námitka je důvodná. V této souvislosti je nutno nejprve označit za nesprávný názor odvolacího orgánu, že pro posouzení správnosti rozhodnutí není rozhodné, zda dotýčný cizinec měl se žalobcem uzavřenu pracovní smlouvu či nikoliv. Lze souhlasit s tím, že k naplnění skutkové podstaty správního deliktu došlo již tím, že žalobce umožnil výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, když správnost tohoto závěru již soud potvrdil výše. Úřad práce však ve výroku rozhodnutí uvedl, že žalobce se správního deliktu dopustil nejen tím, že umožnil výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, ale také tím, že umožnil výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. S tímto druhým závěrem správních orgánů se již soud ztotožnit nemohl (viz níže).

Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008 čj. 2 As 34/2006 – 73). Protože v důsledku právní moci rozhodnutí o správním deliktu se stává závaznou celá výroková část rozhodnutí, musí i část výroku obsahující popis skutku odpovídat zjištěnému skutkovému stavu a mít i jinak oporu v právních předpisech. Pokud tedy soud shledal, že část popisu skutku, v němž správní orgány spatřují správní delikt, ve skutečnosti správním deliktem není, nemohl žalobu zamítnout s poukazem na to, že v ostatním závěry správních orgánů o naplnění skutkové podstaty správního deliktu obstály – žalobce se sice správního deliktu dopustil, ale jednáním částečně odlišným od jednání, než které je ve výroku prvoinstančního orgánu (potvrzeného žalobou napadeným rozhodnutím) uvedeno.

Podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti se nelegální práci rozumí mj. i nelegální práci výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah. V daném případě jde o posouzení otázky, zda povinnost vykonávat práci v pracovněprávním vztahu se vztahuje i na osobu, která je jednatel a společníkem společnosti s ručením omezeným. Na tuto otázku lze najít v judikatuře Nejvyššího správního soudu jednoznačně zápornou odpověď. V rozsudku ze dne 11. 2. 2004 čj. 2 As 77/2003 – 47 tento soud uvedl:

Nejvyšší správní soud vycházel z ustálené soudní judikatury (viz např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 4. 1993, sp. zn. 6 Cdo 108/92, nebo usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 1. 2003, sp. zn. 21 Cdo 963/2002), podle níž jednatel není ke společnosti s ručením omezeným v pracovním poměru, a to ani tehdy, když není jejím společníkem (poznámka soudu: v daném případě žalobce společníkem předmětné společnosti byl). Výkon funkce jednatele je totiž výkonem statutárního orgánu obchodní společnosti, který představuje jak zastupování společnosti navenek, tak také obchodní vedení společnosti (§ 133-135 obchodního zákoníku).

(...) Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s právním názorem žalovaného i městského soudu v tom smyslu, že funkce jednatele vůči společnosti s ručením omezeným představuje ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o zaměstnanosti vztah obdobný vztahu pracovnímu. Pro tento názor svědčí především samotná povaha funkce jednatele jakožto statutárního orgánu obchodní společnosti (viz např. zákaz konkurence dle § 136 obchodního zákoníku), a také výslovný odkaz na přiměřené použití ustanovení o mandátní smlouvě (§ 66 odst. 2 obchodního zákoníku). Obsahem mandátní smlouvy je závazek mandátáře, že pro mandanta na jeho účet zařídí za úplatu určitou obchodní záležitost uskutečněním právních úkonů jménem mandanta nebo uskutečněním jiné činnosti, a mandant se zavazuje zaplatit mu za to úplatu (§ 566 odst. 1 obchodního zákoníku).

Dále v rozsudku ze dne 30. 10. 2003 čj. 5 A 62/2000-27 Nejvyšší správní soud uvedl: *jednatel společnosti s ručením omezeným je statutárním orgánem této společnosti a vznik a zánik tohoto právního vztahu není upraven pracovněprávními předpisy, ale řídí se obsahem společenské smlouvy. Pracovní smlouvu dle ustanovení § 29 odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb. na tuto funkci nelze vůbec sjednat.*

Poměr společnosti s ručením omezeným vůči jednatele této společnosti je tedy sice poměrem obdobným poměru pracovnímu, o pracovní poměr se však nejedná, v každém případě se tento poměr nezakládá pracovní smlouvou, neboť takovou smlouvu nelze platně sjednat. Fakt, že jednatel žalobce vykonával práce pro žalobce mimo pracovněprávní vztah, tedy v daném případě neznamená, že žalobce umožnil výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti.

Důvodná je i třetí námitka žalobce. Žalobce v odvolání navrhoval, aby odvolací orgán změnil prvoinstanční rozhodnutí tak, že žalobce bude povinen zaplatit uloženou pokutu ve splátkách. Žalovaný tento požadavek žalobce označil za nemožný a dále se jím nezabýval. Takový postup nelze označit za zcela správný.

Podle § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

Správní řád tedy a priori nevylučuje, aby již přímo ve výroku rozhodnutí bylo uvedeno, že pokuta bude zaplacená ve splátkách. Splnění takového požadavku žalobce tedy správní řád nevylučuje, názor odvolacího orgánu uvedený v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, že vyhovění tomuto požadavku je mimo jeho kompetenci, tedy není zcela správný. Povinností žalovaného pochopitelně nebylo, aby tomuto požadavku žalobce vyhověl, v případě, že stanovení povinnosti zaplatit uloženou pokutu ve splátkách nepovažoval za vhodné či účelné, měl uvést tyto důvody v odůvodnění svého rozhodnutí. Pouhé konstatování, že „odvolací orgán není oprávněn o formě výkonu rozhodnutí rozhodnout“ je však nedostatečné. Žalobcův návrh totiž nesměřoval do fáze výkonu rozhodnutí o uložení pokuty (tj. nešlo o návrh podle § 156 daňového řádu), žalobce se domáhal toho, aby povinnost zaplacení pokuty ve splátkách byla uvedena přímo ve výroku rozhodnutí vydaného v nalézacím řízení. Jakkoli žalobcem navrhovaný postup nepředstavuje běžnou praxi, správní řád takový postup a priori nevylučuje. Žalobce se tedy v odvolání domáhal určitého postupu, na který sice neměl přímo právní nárok, který však zákon umožňuje jako určité „dobrodiní“ ze strany správního orgánu. Soud nemusel v tomto případě řešit otázku, zda by popsání pochybení odvolacího orgánu mohlo být samostatným důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť tu jsou i jiné vady, které zrušení žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně odůvodňují, v každém případě je však třeba označit názor odvolacího orgánu za nesprávný.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci a sepsí žaloby), a 2 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 4.800,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 7.800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. května 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu